

Hristos a înviat!

† Bartolomeu Anania

Cuvintele acestea, “Hristos a înviat”, cuprind în ele întreaga istorie a mântuirii noastre. Dacă Dumnezeu, după căderea primilor oameni în păcat și alungarea lor din rai, a pus la poarta acestuia un înger de strajă, tot printr-un înger le-a vestit oamenilor că poarta raiului s-a deschis. Atunci, în acea duminică dis-de-dimineată, când femeile mironosițe au venit după rânduială să-L tămâieze pe Domnul în mormântul Său de piatră, au văzut lespeda prăvălită de pe mormântul gol, iar de deasupra ei le-a vorbit îngerul Domnului grăind: “Iisus cel răstignit, pe care voi Îl căutați, nu este aici; mergeți degrabă și spuneți-le ucenicilor Săi că S-a sculat din morți” (Matei 28, 5-7). Femeile au luat cuvintele din gura îngerului și le-au pus în propria lor gură, și astfel noutatea a ajuns în auzul Sfinților Apostoli.

Așadar, “Hristos a înviat” a fost mai întâi o **veste** căreia i-a urmat arătarea însăși a Domnului către sfinții Săi ucenici și apostoli ce se aflau în cetate.

Cam în aceeași vreme Domnul S-a arătat la încă doi ucenici, Luca și Cleopa, pe drumul acestora către Emaus și apoi în chiar casa lor, la cină. Îndată după aceasta ei au alergat la ceilalți apostoli să le ducă vestea că Hristos a înviat, dar aceștia o aflaseră înaintea lor și

le-au spus că: „Domnul cu adevărat a înviat și i S-a arătat lui Simon!” (Luca 24, 34).

Iată cum vestea a devenit **mărturisire**. Fiindcă ce altceva poate fi aceasta decât confirmarea răspicată a unui fapt real?! Mai mult, vestea venise mai întâi de la Dumnezeu, prin graiul îngerului, iar mărturisirea venea acum de la oameni, prin graiul apostolilor. Cerul vestește prin îngeri, iar pământul adeverește prin oameni.

Curând, foarte curând după aceea, cele două rostiri ale Învierii au fost preluate de alții și de alții, atât din gura Sfinților Apostoli cât și din aceea a sfințelor femei, și dusă mai departe, din om în om și apoi din generație în generație. Și iată deci cum vestea mărturisirii - “Hristos a înviat” - a devenit **salutare**; o salutare în care cel ce salută spune “Hristos a înviat!”, iar cel ce răspunde rostește “Adevărat a înviat!”, ceea ce înseamnă: cu adevărat sau într-adevăr a înviat. Salutul acesta îl folosesc creștinii timp de 40 de zile, de la Înviere până la Înălțarea Domnului.

Această veste, mărturisire, salutare a intrat atât de adânc în conștiința creștinilor, încât ea a pătruns în slujba liturgică și a devenit **rugăciune**; o rugăciune de laudă, fie că se cântă în forma unui imn, fie că se rostește sub forma unui stih. Dar alcătuirea ei cea mai cuprinzătoare este însuși *Troparul Învierii*:

“Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le.”

